

GRÀCIES, PAU

Ventura Orriols Ferret

La primera obra artística que vaig conèixer de Pau Roig no va ser ni oli, ni aquarel·la, ni cap mena de pintura, va ser un magnífic pessebre, que juntament amb Josep Ivern Prats i Pere Serra Briones, van construir al local de les Escoles Obreres, al carrer de Santa Madrona, pel Nadal del 1929. En aquell any, els que seríem de la lleva del biberó, teníem 9 anys i és clar, jo veia en aquells tres xicots de set o vuit anys més que jo, a tres homes grans. El pas dels anys anivella aquesta diferència d'edat i amb el temps vaig tenir molta amistat amb tots tres co-autors d'aquell, per mi aleshores, meravellós pessebre.

Pau Roig i Estradé, bon amic que ens acaba de deixar, va destacar ben aviat com a dibuixant i artista pintor i com a tal ha deixat alguna obra important a la nostra vila. Avui, però, voldria posar de manifest dues característiques que, al meu entendre configuraren la personalitat de l'amic desaparegut: la seva proverbial modèstia i el seu arrelat vilanovisme, manifestat de moltes i diferents maneres al llarg de la seva vida, tant com a pintor com per la seva voluntat d'arxivar tota classe de papers i publicacions relacionada amb la nostra vila.

Com deia Mn. Jaume en l'homilia del seu enterrament, l'home que havia dibuixat i pintat la seva Vilanova natal des de totes les possibles perspectives, per força l'havia d'estimar apassionadament.

Pau Roig ha deixat per als vilanovins una obra de les que perduren: el Saló de Comissions de l'Ajuntament que va decorar amb una vista de cada poble de la nostra comarca i l'altar de la Mare de Déu de Montserrat al Temple Arxiprestal.

En nom de la colla que anàvem cada any a Montserrat a peu, vull recordar per agrair-li l'obsequi del dibuix de l'altar que cada any muntaven al Pla de les Palmeres, la nit de l'Ascensió i que va servir de recordatori en el 25 aniversari d'aquella ruta a la Santa Muntanya. Per fer sobre el terreny aquell dibuix pel recordatori, que molts vilanovins i vilanovines guardem amb amor, el nostre amic va caminar tres hores d'anada i tres de tornada.

Gràcies Pau, els vilanovins que t'hem conegut i tractat et trobarem a faltar. Que aquell Crist sofrent que havies dibuixat tantes vegades, et recompensi amb la resplendor de la seva mirada.

Reembres, núm.6. Any 1994. Pàgs. 23.